

Netrap se – a přijmi pozvání!

„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a nesete tíchu břemen, u mne najdete klid a úlevu.“

Matouš 11,28

Když Ježíš říká „Pojďte ke mně“, pak tím nemyslí, aby lidé přistoupili k nějakému náboženskému systému nebo přijali určité učení či věroučnou doktrínu. Je to velice osobní pozvání k Bohu, ke Spasiteli, který s námi cítí a chce nám v každé situaci pomáhat.

Pokud žijeme na hříchem porušené zemi, musíme počítat s tím, že se nevyhneme všelijakým problémům a trápením. Potýkáme se s nemocemi, existenčními nejistotami nebo s důsledky našich neuvážených rozhodnutí či hříchů. Je přirozené, že v takových obtížných situacích si přejeme, abychom měli někoho, komu bychom se mohli svěřit, kdo by nás pochopil, kdo by nám byl nablízku – prostě toužíme mít někoho, kdo by nám pomohl nést naše břemeno. A je dobré, když máme rodinu nebo přátele, kteří přijdou a v našem očekávání nás nezklamou, protože pro trpícího často i pouhý projev soucitu znamená velmi mnoho.

Ke své škodě však musíme přiznat, že někdy přehlízíme pomoc tam, kde je nám nabízena. A není to pomoc ledajaká! Nabízí ji největší znalec lidských duší, nejosvědčenější lékař a náš nejlépe hmotně zajištěný přítel – Ježíš.

Proč jeho nabízenou pomoc plně nevyužíváme? Nedáváme tím najevo, že Ježíš je nám vzdálenější než ti, kteří jsou kolem nás a že s nimi máme větší zkušenosti, než s ním? Neočekáváme víc od lidí než od toho, který se nám zdá být příliš vzdálený, takže naši situaci nevidí?

Zbavme se těchto bludných názorů! Ježíš nám nabídl pomoc s plným vědomím toho, co říká. Jeho nabídka je proto cenná a důvěryhodná, že dříve než ji učinil, tak jako Boží Syn sestoupil do našeho temného světa, prošel stejnou cestou, jakou jdeme i my, a proto nás ve všech našich těžkostech chápe (Žd 4,15; 5,2).

Ježíš rozumí i tomu, když jsme ho v minulosti jako malověrní a zaslepení přehlíželi a nedůvěřovali mu. Vždyť jiní nebyli ani jeho učedníci. Vzpomeňme jen na trpkou zkušenost, kterou s nimi učinil. Dvakrát před jejich zraky zázračně nasýtil hladové zástupy. V jednom případě dal chléb pěti tisícům hladových a při jiné příležitosti nasýtil čtyři tisíce. V obou případech s ním byli, dokonce se podíleli na zázraku, protože lidem od něho roznášeli chléb a ryby (Mk 6,41; 8,1-9). Po takovém zážitku museli být nadšeni, že mají takového Pána, který se v každé situaci dovede postarat o potřeby lidí.

Když ale dočtete v osmé kapitole zprávu o nasycení, podívejte se o pět veršů dále: opět je trápí, že „mají prázdnou spižírnu“. Nazlobený Ježíš je musel napomenout: „Co se staráte o jídlo? Ještě pořád vám nic nedošlo? To jste tak nechápaví? Cožpak si nic nepamatujete? Co těch pět tisíc, které jsem nasýtil pěti chleby?“ (Mk 8,16-19)

Ježíš má pochopení i pro naši slabost, která byla příčinou toho, že jsme v minulosti jeho nabídku přehlíželi nebo dokonce podceňovali. On znovu za námi přichází a touží, abychom to s ním opět zkusili. Spolehněme se na Boží dobrotu a přemýšlejme o tom, co pro nás v minulosti už učinil. Je toho mnohem víc, než to časně, co od něho nyní chceme žádat. Pamatujme, že nám už zajistil věčný život!

Jiří Drejnar

